

Arrest

nr. 64 090 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 november 2009 het Rijk binnen en diende op 19 november 2009 een asielaanvraag in. Op 21 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit India, meerbepaald uit Meerapur in het district Hoshiarpur, Punjab. U was minderjarig op het ogenblik van uw asielaanvraag. Intussen bent u meerderjarig geworden. U verklaarde dat uw vader, die een vrachtwagenchauffeur was en zodoende

veel van huis was, een drankprobleem had en u daarom mishandelde en verwaarloosde. In eerste instantie zou uw moeder het huis hebben verlaten. Nadien verliet uw enige en oudere broer het huis. U werd wegens de problemen deels opgevangen door de bureu. Op hun aanraden hebt u dan in 2009 India verlaten. De bureu verkochten in uw naam het huis en daarmee werd een smokkelaar betaald. Net omdat het huis werd verkocht, bedreigde uw vader u met de dood. U reisde met een vals paspoort naar Europa waar u op 19 november 2009 asiel aanvraag. Vanuit België had u contact met uw bureu die u opbelden. Ze vroegen u het resterende geld aan hen over te maken aangezien de verkoop van het huis niet voldoende opbracht. Aldus vreest u bij een eventuele terugkeer naar India enerzijds uw vader en anderzijds de bureu. Ter staving van uw asielaanvraag legde u nog medische attesten voor waaruit blijkt dat u in België een medisch dossier hebt lopen en dat u daarom nu niet terug kan naar India.

B. Motivering

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u geen enkel document ter staving van uw beweerde identiteit, noch uw afkomst, noch uw beweerde asielrelaas kan voorleggen. U verklaarde in India officieel de eigenaar te zijn van het huis en de gronden waar u woonde (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dat u als minderjarige persoon, terwijl uw vader nog leefde, officieel als eigenaar bekend was van uw huis en gronden is op zich al opmerkelijk. In dat geval kan echter wel redelijkerwijze verwacht worden dat u over enig soort document beschikte in India. U verklaarde verder geen contactgegevens te hebben van iemand in India, hetgeen weinig aannemelijk lijkt gezien uw jonge leeftijd, uw contacten met de bureu en uw werk dat u deed in India, namelijk in een lokaal hotel. U verklaarde dat uw bureu u hier contacteerde op uw telefoontoestel (zie gehoorverslag CGVS p.5). U weet echter niet hoe ze uw nummer konden traceren en u kende hun nummer niet. Ze zouden van u extra geld hebben gevraagd, een reden waarom u niet zou terug kunnen keren naar India. Maar ze zouden u slechts éénmaal hebben gebeld, hetgeen niet als een serieuze bedreiging overkomt. U zou heb hebben gezegd te betalen als u het geld had, waarop ze u blijkbaar niet meer hebben terug gebeld. Het feit dat u geen enkel document ter staving neerlegde, doet al ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nooit klacht hebt ingediend tegen uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.9). U gaf aan dat u niemand kon contacteren. De reden van het niet indienen van een klacht was een gebrek aan geld. U gaf aan geen klacht te kunnen indienen zonder geld omdat de politie geen klacht registreert zonder te betalen. Het CGVS merkt daarbij op dat het enerzijds de normale taak van de politie is een klacht ernstig te nemen indien deze gegrond is, zonder dat daarvoor betaald moet worden. Anderzijds is het weinig geloofwaardig dat u niet over genoeg geld zou beschikken om de politie in te schakelen, maar wel genoeg financiële middelen zou hebben om naar Europa te reizen. Ook uw verklaring dat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om elders in India, Noord of Zuid, te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS p.10), is om dezelfde reden niet aannemelijk. Bovendien verbleef u zeven of acht maanden in Delhi alvorens India te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.3). U geeft geen blijk van bepaalde moeilijkheden te hebben gehad in Delhi. Delhi is een stad met miljoenen inwoners en zelfs als uw vader, als vrachtwagenchauffeur, veel mensen kende in die stad, is het niet vanzelfsprekend dat die u daar zou terug vinden. Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen over uw reis naar Europa niet geloofwaardig. Zo verklaarde u met een voor u onbekend paspoort vanuit Delhi naar Armenië te zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kende noch het land dat het paspoort had uitgegeven, noch de naam op het paspoort. U zou het paspoort nooit zelf in handen hebben gehad. Het is in elk geval niet geloofwaardig dat u, gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, met een paspoort reisde waarvan u geen gegevens kende. Ook uw verklaring dat u het paspoort niet zelf in handen had bij de controles, komt weinig aannemelijk over. Over uw reis van Armenië naar België was u verder vaag en beknopt waardoor ook de geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt ondermijnd. U gaf aan bij elke controlepost in de koffer te zijn gekropen, hetgeen weinig aannemelijk overkomt aangaande een trip van Armenië naar België, een trip over verschillende duizenden kilometers.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u neergelegde documenten, zijnde medische attesten, zijn niet van die aard dat ze afbreuk zouden doen aan bovenstaande bevindingen en ze kunnen de beslissing dan ook niet in positieve zin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de "*Schending van het art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van art. 62 Vreemdelingenwet; schending materiële motiveringsverplichting; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting*".

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Tenslotte was verzoekers' voogd in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon bij het gehoor aanwezig terwijl verzoeker op dat tijdstip de meerderjarige leeftijd al had bereikt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

3.2. Verzoeker verklaart India te zijn ontvlucht nadat zijn burens hem waarschuwdn dat zijn vader doodsbedreigingen had geuit tegen hem wegens de verkoop van het huis dat onder meer verzoeker toebehoorde. Tevens vreest verzoeker bij een eventuele terugkeer naar India zijn burens, die verzoekers' grond in zijn naam zouden hebben verkocht en daarmee de smokkelaar hebben betaald. Verzoeker zou immers nog een gedeelte van het door hen voorgeschoten geld moeten terugbetalen aangezien de verkoop van de grond onvoldoende zou hebben opgebracht om de smokkelaar volledig te betalen.

3.3. Verzoeker toont zijn reisweg niet aan. Daargelaten dat verzoeker 7 tot 8 maanden in Delhi (gehoorverslag CGVS, p.3) verbleef vooraleer naar België te komen waar hij geen problemen had, ziet de Raad niet in waarom hij illegaal diende te reizen nu hij niet vervolgd werd door zijn overheid en ook geen melding maakt van problemen met zijn nationale autoriteiten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en faalt aldus in zijn medewerkingsplicht.

3.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Dit is niet het geval.

3.5. Verzoeker heeft echter geen enkel document neergelegd ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, noch van zijn eigendomstitel, noch van de verkoop van de grond terwijl dit op eenvoudige wijze aan te tonen is. Verzoeker toont evenmin aan dat hij als minderjarige geldig een grond kon verkopen die aan "ons", dus meerdere personen van de familie, toebehoorde. Zijn bewering dat door omkoperij alles mogelijk is, kan niet volstaan om de omstandigheden en de waarachtigheid van de verkoop aan te tonen (CGVS-verhoor p. 7) en aldus evenmin dat deze zou geleid hebben tot de doodsb bedreigingen van zijn vader. Daarenboven kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker het niet nuttig achtte een klacht in te dienen tegen zijn vader. Verzoekers bewering "*Voor officiële klacht hebben we geld nodig. Politie vraagt geld of we moeten politie omkopen om de klacht te registreren*" (gehoorverslag CGVS, p.9 en p.10), is daarbij strijdig met de vaststelling dat verzoeker wel voldoende middelen had of kon krijgen om zijn reis naar Europa te betalen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, in zoverre noodzakelijk, hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Indiase autoriteiten.

3.6. Verzoeker meent dat de combinatie van armoede, verwaarlozing, ziekte, geweld en onwetendheid dient te worden gezien als "*een vorm van levensbedreigend geweld*". Daargelaten de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vervolging, verduidelijkt verzoeker niet dat zijn vertrek ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Slechte economische omstandigheden en andere moeilijke levensomstandigheden (gehoorverslag CGVS, p.6-7, "*ik was fed up met vader, daarom verliet ik India, die was altijd dronken, dronk te veel alcohol. Was chauffeur en gebruikte drugs*" en "*Nee, ik vertrok wegens vader, niet wegens operatie*") vormen immers op zich geen grond voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut. Evenmin kunnen de beweerde schulden aan de burens een nood aan internationale bescherming aantonen. Ten slotte kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat hij in armoede leefde wanneer hij een eigendom bezat en middelen had om naar Europa te komen, te meer nu hij verkoos om een dure illegale reis te financieren terwijl daartoe geen reden was en hij goedkoper en veiliger legaal kon reizen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en benadrukt verder zijn armoede en zijn medische situatie. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij voor medische verzorging naar België kwam "*ja, dat is waar want in India kost dat heel veel geld*". Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Voorts heeft de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking en toont verzoeker hoe dan ook de relevantie niet aan van het geciteerde arrest van de Raad (RvV 26 november 2008, nr. 19.307).

5. Daar waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 57/7 *septem* (vermoedelijk wordt bedoeld: 57/7 *ter*) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze feitelijke grondslag mist nu verzoeker

om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

5.1. De overige argumenten kunnen de raad niet in andere zin doen besluiten.

5.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK